

TRE FAKTA OM MOTÖRHEAD

1 1975 sparkades Ian "Lemmy" Kilmister från gruppen Hawkwind. Han återvände då till England och satte ihop sitt eget band tillsammans med Larry Wallis på gitarr och Lucas Fox på trummor. Bandet var Motörhead.

2 1979 startades fanklubben Motörhead-bangers. Det första fanzinet som klubben släppte kom ut i januari 1980. Klubben finns kvar än i dag och en tidning ges ut tre gånger per år.

3 Lemmy är ofta omgiven av rykten om att han skulle ha gått bort. Senast i somras cirkulerade ett sådant rykte i sociala medier efter att Motörhead tvingats ställa in ett flertal konserter på grund av hans sviktande hälsa.

30 ALBUM

■ Så många skivor har Motörhead släppt. 22 har varit studioalbum, fem är livealbum och tre är samlingsalbum.

JAZZ

Luciano Mosetti/ Anders Färdal

ELA
■ Prophone (Naxos)

★★★★★

Det är lätt att falla för det enkla, det okomplicerade, musik man mår bra av. ELA är precis en sådan cd. Efter att ha spelat tillsammans i en herrans massa år, i nästan två decennier, bestämde sig slutligen den munspelande italienaren Luciano Mosetti (spelar trumpet också) och gitarristen Anders Färdal att ge ut en första gemensam platta. Det blev ELA. Brasilianska rytmer blandas med amerikanska evergreens och lite svenskt. Känns namnet Anders Färdal igen brukar han dyka upp på våra breddgrader tillsammans med Birgit Lindberg, jazzpianist från Umeå. Sångaren Claes Janson förgyller Björn Wigardts "Södermalm", en lokal klassiker, sångerskan Isabella Lundgren några andra spår. Men mest av allt förgylls den här cd:n av Luciano Mosettis eminenta munspel, det är inte utan anledning han betraktas som vår tids Toots Thielemans. Det här är långt ifrån djuplodande frijazz och introverta solon, men ibland räcker det rekordligt okomplicerade för att en cd ska höja sig över mängden.

MIKAEL BENGTTSSON

JAZZ/FUNK

Nils Landgren Funk Unit

Team Work
■ ACT (Naxos)

★★★★★

För x antal år sedan, på den tiden jag jobbade som kulturredaktör här på Norran, intervjuade jag Nils Landgren inför en spelning i Skellefteå. Vi kom av någon underlig anledning att prata om hur sexig trombonen egentligen är. Landgren menade att sexigare instrument fanns inte att uppbringa – vad annat skulle han säga – själv lät jag mig då inte övertygas. Men nu när jag lyssnat igenom Teamwork, Nils Landgren Funk Units senaste cd, ett antal gånger är jag beredd att om inte fullt ut så i varje fall delvis revidera min uppfattning: Landgrens trombon glöder, han låter den tråna, förtåras av längtan. Och jag som innerst inne brukar vara rätt kallsinnig inför funken som sådan. Blåset är oerhört tajt, det kryddas med fina soloinsatser. Magnus Coltrane Price (bas) och Robert Ikiz (trummor) lägger den grund som ger solisterna möjlighet att glänsa. Wilton Felder (tenorsaxofon) och Joe Sample (keyboards) från legendäriska 1970-talsgruppen Crusaders medverkar som gästartister på var sitt spår.

MIKAEL BENGTTSSON

ROCK 'N' ROLL

Nya låtar – men i samma klassiska mall

Motörhead

Aftershock
■ UDR

★★★

Snart 40 år in i karriären släpper Motörhead ifrån sig sitt tjugoförsta studioalbum, "Aftershock". I sig en imponerande bedrift, speciellt med tanke på frontmannen Ian Lemmy Kilmisters fortsatt hårda leverne vid 67 års ålder. Men att bandet skulle lutat sig tillbaka på ålderns höst behöver ingen oro sig för. Det är samma Motörhead som alltid. På gott och

ont. Sedan tidigt 2000-tal har Motörhead i stort sett släppt samma platta om och om igen med några års mellanrum. Som vanligt bjuds vi på en lätt igenkännlig blandning av heavy metal och rock 'n' roll med Lemmys skrovliga stämma ovanpå. Inget fel med det, men det är nästan parodiskt hur trogna bandet är till sitt eget sound. Stundvis känns det som att jag kan låtarna utantill trots att jag aldrig hört "Aftershock" tidigare. Missförstå mig inte, det är inte dåligt. Bara så typiskt. Det finns de snabbare

låtarna i samma mall som klassiska "Ace of spades", exempelvis "Going to Mexico" och "Queen of the damned". "Death machine" har smak av gamla spåret "Metropolis", och så vidare. Ni

förstår nog. Det finns ingen anledning att säga "Aftershock", men för den som inte är ett inbitet fan kommer detta album ha väldigt få poänger.

DENNIS FAHLGREN

JAZZ

Pierre Swärd Organ Jazz'n Soul Group

Slow but fast
■ Prophone (Naxos)

★★★

Nu vet jag faktiskt inte riktigt vad jag ska tycka. Orgeljazz är nämligen en genre jag både gärna och ganska fort brukar välja bort. Samtidigt måste det erkännas: Pierre Swärd Organ Jazz'n Soul Groups nya cd "Slow but fast" är riktigt hörvärd, det är trivsam musik. Förmodligen därför att han bottnar med lite blues och funk, vilket ger ett härligt, svängigt groove. Tio låtar, de flesta originalkompositioner, och däremellan bland annat Kenny Barrons funkiga "South street stroll", John Coltranes bluesiga "Mr Syms" och Hoagy Carmichaels odödliga "Georgia

on my mind" i en lätt tillbakalutad version. Tekniskt skicklige Pierre Swärd backas upp på ett förträffligt sätt av Jan Ottesen, gitarr och Joakim Ekberg, trummor. De har inte kunnat övertyga mig om orgeljazzens förträfflighet, men lyckats med konststycket att få mig att lyssna, bli lite intresserad, och det är mer än någon annan i genren klarat av. Än bättre hade det hela blivit med lite mer variation, allt som allt känns låtmaterialet lite väl enahanda.

MIKAEL BENGTTSSON

HEAVY METAL

Black Trip

Goin under
■ Threeman Recordings

★★★★★

Entombed, Nifelheim, Krux och Murder Squad är bara några av de orkestrar Black Trip-grundaren Peter Stjärnvind spelat trummor med. I Black Trip har han dock hoppat ned från trumpodiet och hängt på sig en elgitarr för att spela klassisk gitarrduellerande heavy metal i samma skola som tidigare Scorpions, Saxon och Iron Maiden. Vad kan gå fel? Ingenting, givetvis. Det finns en oerhörd styrka i musiker som inte fokuserar så mycket på teknik utan istället hackar fram riff och melodier med hjärtat. Vokalisten Joseph Toll, i vanliga fall gitarrist i Stockholmsbandet Enforcer, gör sitt bästa för att emulera forne Iron Maiden-vokaliste Paul DiAnno men lyckas ändå hitta ett eget rätt uttryck. Riktigt riv med melodi och oskolad finess. "Goin under" är ett farligt imponerande debutalbum.

DENNIS FAHLGREN

PUNK

Vånna Inget

Ingen botten
■ Heptown Records

★★★★

Svenska punkband balanserar rätt ofta på en tunn linje mellan briljans och pretentiöst dravel. Risken finns att det blir konstlat och stelt eller oseriöst och putslustigt. Småländska Vånna Inget hamnar dock på rätt sida av denna linje med sina allvarsamma och melankoliska texter. Bandet sparkar igång sitt andra album med en riktig kanonlåt. "Vart tar du vägen" sätter ribban högt med sitt orgelberikade och postpunkiga driv. Res-

ten av "Ingen botten" är fortsatt fin lyssning, särskilt singelspåret "Inga frågor inga svar" och Joy Division-studsiga "Vi har makten" är låtar att återkomma till, men det är ändå öppningsspåret som sätter sig tydligast i minnet. Till sist vill jag berömma den föredömligt skrämliga ljudbilden som passar musiken perfekt.

DENNIS FAHLGREN

POP/ELEKTRO

Jonathan Johansson/Johan Eckeborn

Ett språk för dom dömda
■ Sony

★★★★

Albumet "Ett språk för dom dömda" uppkom när Jonathan Johansson fick spela i Uppsala Stadsteaters uppsättning av "Dracula" och även gjorde musiken till föreställningen. De sju spåren på skivan är inspirerade av Bram Stokers litterära verk och med på albumet finns också producenten och kompositören Johan Eckeborn. Det är svårt att sätta ett finger på "Ett språk för dom dömda" och Jonathan Johansson är mån att påpeka att skivan inte är

en uppföljare till hans tidigare album. Ändå finns många likheter där, som det melankoliska. "Ett språk för dom dömda" är dock betydligt mer storslagen och andlig än tidigare material. Alla Kent-fantaster bör spana in albumet då det finns trevliga likheter och alla som gillar andlig musik har något att se fram emot. Men det är på gränsen till att bli lite väl kyrkligt.

EMILIE SJÖLUND

KLASSISKT

Früh: Sanger av Arnold Schönberg, Anton Webern och Alban Berg

Marianne Beate Kielland, mezzosopran, Nils Anders Mortensen, piano
■ Lawo Classics (Import)

★★★★

Arnold Schönberg, Alban Berg och Anton Webern var förgrundsfigurer i Den nya (eller andra) Wienskolan. På den här cd:n från norska Lawo Classics

möter vi trion i gränslandet mellan tonalitet och atonalitet, tiden är tidigt 1900-tal, Schönberg har ännu inte upfunnit tolvtonstekniken. Det är mezzosopranen Marianne Beate Kielland som tillsammans med pianisten Nils Anders Mortensen tagit sin and ett antal tidigare sanger: ett litet ur ur Alban Bergs "Jugendlieder" (allt som allt är de 70 stycken),

Arnold Schönbergs "Fyra sanger" op 2 och Anton Weberns "Åtta tidiga sanger". Jo, vi befinner oss sannerligen i en brytningstid, sångerna är fast förankrade i romantiken, men runt hörnet lurar modernismen. Marianne Beate Kielland sjunger med stor inlevelse, sanger om längtan och ouppfylld kärlek, människans sårbarhet och naturens krafter, pianisten Nils Anders Mor-

tensen är följsam, lätt och elegant på handen. Slutligen ett extra litet plus för det informativa texthäftet. Lawo Classics har ingen egen distribution i Sverige, men skivorna brukar finnas på Spotify.

MIKAEL BENGTTSSON